

som han udtrykte sig. Hvad var hans Hensigt med denne nye, taabelige Forfølgelse?

»Ja, saa maa vi altsaa undvære dit behagelige Makkerskab!« sagde Fætteren. »Hvad foretrækker De, From? En Chartreuse, *triple sec* . . . eller en Meukow 1842?«

Den blonde Malers smukke, lidt tunge Øjne, der havde et Farvespil som Labrador, vendte sig atter over mod Jytte. Det var, som om han vilde raadføre sig med Udtrykket i hendes Ansigt, før han svarede.

»Jeg samstemmer ganske med Frøken Abildgaard. Jeg vil helst ikke drikke mere i Aften . . . og det er vel ogsaa bleven temmelig silde,« sagde han som for at vise, at han havde gættet hendes Ønske.

Og Jytte blev igen ærgerlig paa sig selv, fordi hun mærkede, at det lykkedes ham at gøre hende lidt rød.

»Ja, saa maa vel ogsaa jeg resignere!« sagde Jægermesteren og bad Tjeneren om at bringe Røningen.

Karsten From, der hele Aftenen havde været usædvanlig tavs, bøjede sig nu frem over Bordet og udbad sig Tilladelse til »at benytte disse sidste kostbare Minutter« til at gøre et Forslag.

»De talte før saa elskværdigt om mine Studier til Deres Portræt,« sagde han til Jægermesteren. »Jeg kommer derved til at tænke paa, at vi nu gerne